

voceiro
nacional
de isca!

A continuidade do
imperialismo

O capital ou a vida

Entrevista a
Marcel Vivet

A muller e
o imperialismo

A urgencia e
a necesidade

combater

pola independencia
e o socialismo

editorial

Nos últimos anos a clase traballadora viuse na obriga de sufrir as consecuencias económicas de crises que semellan non ter fin, como a crise sanitaria da COVID-19 ou a inexorábel crise climática. Agora, co gallo do conflito internacional entre a Ucraína e a Rusia, volvemos ser a clase obreira quen ten que asumir as consecuencias, refrexadas na suba dos prezos dos carburantes, dos produtos de primeira necesidade e, en xeral, do nivel de vida.

As mozas traballadoras facemos fronte a un continuo deterioro das condicións laborais, da nosa calidade de vida e das expectativas de futuro. Porén, acreditamos na organización, no socialismo e no independentismo como ferramentas indispensábeis para superar o sistema capitalista e construír un novo mundo.

nº 16

EDITORIAL

Isca! iniciou um novo ciclo como organização com a celebração da sua VIII Assembleia Nacional o passado janeiro deste mesmo ano. Sob o lema “O futuro é hoxe; prendamos a chama” analisamos o trabalho realizado nos anos anteriores e traçamos as análises políticas que nos orientem nos anos vindouros.

A crise sanitária da COVID-19 parece ir desaparecendo das nossas mentes, mas os seus efeitos económicos, sociais e políticos ainda hão de perdurar. Nomeadamente, mantém-se como um claro exemplo da incapacidade do capitalismo de colocar a vida no centro, mesmo nos momentos em que esta é mais vulnerável.

Um maio inusitadamente cálido em toda a Europa como foi o deste ano recorda-nos também outra vulnerabilidade e outra crise em curso, a qual pareceu ficar num segundo plano em favor da atualidade política: a crise climática e ecológica. Esta, longe de ser uma catástrofe natural, é produto dum sistema económico cuja única lei é uma voracidade sempre crescente.

A mocidade galega olhamos ao nosso redor e vemos somente a crise a amorear-se sobre a crise. À sanitária e à ecológica vemos somadas a precarização laboral, as dificuldades para acedermos à vivenda, a escalada dos preços de primeira necessidade, a fenda demográfica, o recrudescimento do imperialismo estadunidense e o ressurgimento do fascismo no nosso panorama político. Perguntamo-nos que mundo estamos a herdar e que classe de vida nos é permitido vivermos nele.

Nós, comunistas do século XXI, sabemos que o único remédio para a desolação que nos rodeia é organizarmo-nos politicamente pela construção coletiva dum outro presente. Reafirmamos o nosso compromisso com a via socialista de libertação nacional como único caminho ainda aberto para a mocidade galega; isto é, como o único projeto viável para a consecução duma sociedade livre e justa, para a construção duma outra maneira de vivermos que seja quem de pôr a vida no centro.

Reafirmamos, pois, a nossa dedicação à luta socialista, independentista, feminista e LGBT, assim como a toda outra luta contra a opressão e a discriminação. Reconhecemos a necessidade de conjugar todas estas causas num mesmo movimento nacional-popular, força efetiva que faça abalar os alicerces do velho mundo, o qual, por si só, nunca acaba de morrer.

Viva Galiza ceive!

O futuro é das que luitam!

A CONTINUIDADE DO IMPERIALISMO E A NECESARIA BATALLA IDEOLÓXICA

Asistimos a un ruído mediático enxordecedor. Todos os mass-media no noso contexto repiten o mesmo relato intoxicador: a Ucraína é un país «democrático» (e Zelensky un «heroe libertador») que se ve atacada polo «tiránico» e «incivilizado» veciño ruso, dirixido polo «psicópata» Putin. E claro, os países imperialistas occidentais e as súas alianzas axudan ao «civilizado» a defenderse do «bárbaro». Esa é a propaganda diaria, e quen ouse separarse minimamente dela é censurado e criminalizado. Deste xeito, mediante a deshumanización do inimigo, procuran lexitimar socialmente medidas como o envío de armas ou o aumento do gasto militar. A raíz do problema permanece agochada, pois nada se fala da permanente expansión da OTAN cara ao leste europeo (cercando militarmente a Rusia) ou do Maidán que elevou aos fascistas ao poder na Ucraína, seguindo a tutelaxe dos Estados Unidos, a UE e a OTAN, masacrando a poboación do Donbass durante oito anos e ilegalizando calquera opción disidente. Sen avalarmos ou xustificarmos a intervención rusa, cómpre achegar ferramentas de análise que superen o irracionalismo e o supremacismo occidental da ideoloxía dominante, así como tirar conclusións que axuden á praxe no noso marco nacional concreto.

Para comprendermos mellor os conflitos internacionais, debemos ter unhas mínimas nocións sobre o que é o imperialismo. O imperialismo non equivale a expansionismo militar ou militarismo (áinda que este poida ser un elemento a ter en conta) senón que é a fase superior do capitalismo, produto da tendencia á concentración e centra-

lización de capitais coa formación dos monopolios, na que o capital financeiro exerce un peso determinante. Nese sentido, debemos entender o imperialismo como un sistema mundial de dominación dos monopolios capitalistas, en que os países centrais comandan o proceso de acumulación capitalista, garantindo as condicións políticas, ideolóxicas, culturais, militares ou institucionais da reproducción do capital a escala planetaria, así como o seu propio papel dominante na división internacional do traballo. Os países imperialistas son formacións sociais específicamente voltadas para a exportación de capitais, así como de produtos de alto valor engadido, en contraposición aos países periféricos,

«Fica ben claro que a crenza de que a OTAN é unha alianza “defensiva” é unha intoxicación froito da propaganda imperialista; moi polo contrario, é o principal inimigo da paz mundial.»

cuxo papel na división internacional do traballo está centrado na exportación de materias primas e no fornecemento de man de obra barata e sobreexplotada para o lucro das burguesías imperialistas.

Un aspecto fundamental é a organización de asociacións monopolistas e imperialistas internacionais, como a UE, a OTAN, o FMI ou o Banco Mundial, que conforman unha entente imperialista mundial baixo o comando dos Estados Unidos. Estas asociacións exercen como os principais axentes da contrarrevolución a nivel mundial e de negación da soberanía dos pobos, nomeadamente

disciplinando a periferia, actuando a través da imposición dunha axenda económica ao servizo dos monopolios, o control monetario, o saqueo e a dependencia comercial das periferias (obrigadas a comerciar en exclusividade cos centros imperialistas) así como as sancións, bloqueos, golpismo e accións desestabilizadoras contra aqueles países periféricos que cuestionan a dominación imperialista. Dentro deste esquema, a OTAN é o brazo armado do imperialismo internacional, cun longo historial de agresións imperialistas (Iugoslavia, Afganistán, Iraq, Libia, Siria, etc.) ao que hai que sumarlle a súa permanente expansión cara o leste europeo e a súa responsabilidade central no que está a pasar na Ucraína. Polo tanto, fica ben claro que a crenza de que a OTAN é unha alianza «defensiva» é unha intoxicación froito da propaganda imperialista; moi polo contrario, é o principal inimigo da paz mundial.

Imaxe de Mar de Lumes

Nun contexto como o actual, caracterizado polas recorrentes crises capitalistas, para facerlle fronte á tendencia decrecente da taxa de lucro, o capital precisa concebir novas fontes de valorización ou ampliar as xa existentes. No plano interno,

isto tradúcese na agudización da precarización das condicións de vida e traballo das explotadas, proceso no que a chamada «uberización da economía» está a ter un papel protagonista. A nivel internacional, os centros imperialistas intensifican a ofensiva polo dominio e depredación dos mercados exteriores, así como tamén (e con especial mención para os Estados Unidos) engordan o seu complexo militar-industrial. Temos diferentes exemplos disto nos últimos tempos: o cerco atlantista contra Rusia (procurando a entrada da Ucraína na OTAN, mais tamén de Suecia e Finlandia), as ameazas contra a soberanía chinesa usando ao Taiwán como satélite, a cuestión africana co crecente protagonismo do Estado español ou a agresión estadounidense contra Somalia. Porén, a prepotencia imperialista contrasta cunha realidade mundial na que un número cada vez maior de países periféricos semellan procurar camiños para un avance non subordinado aos países centrais, nomeadamente os Estados Unidos.

Neste contexto, a cuestión ideolóxica é fundamental, pois á clásica colonización mental promovida polo imperialismo súmase agora a vaga de propaganda e intoxicación citada anteriormente. Por iso, a xusta demanda da paz e contra a guerra debe ir sempre acompañada do confronto contra o Estado español e as asociacións imperialistas internacionais nas que participa (particularmente a UE e a OTAN), que é a tarefa principal no noso marco nacional concreto, sen cesións de ningún tipo na batalla ideolóxica. Agora que os axentes da oligarquía española erguen a bandeira da rusofobia para a construcción do inimigo externo, procurando o disciplinamento das masas e a paz social ao servizo da orde dominante, é preciso agudizarmos os antagonismos no canto de suavizalos. Nese sentido, diante

das brutais agresións antipopulares, cómpre sinalarmos abertamente a quen nos condena á miseria, nun proceso de pauperización masiva cuxo responsábel non é Putin, senón o capitalismo, agravado no noso caso por sermos unha nación dependente. Aliás, quen vai pagar as medidas de guerra en forma de sancións contra Rusia, no marco dos plans agresivos da OTAN, imos ser nós, posto que nos enfrentamos a un panorama de inseguranza alimentar, escaseza de produtos básicos, especulación e prezos polas nubes, precariedade vital, sobre-explotación laboral, etc. Factores que nalgúns casos xa estaban presentes antes da intervención rusa.

Fronte a este horizonte distópico, é preciso situármonos no centro a cuestión do poder político porque, como dicía Lenin, «agás o poder, todo é ilusión». A vía para exercelo nunha nación asoballada como a nosa é a ruptura co Estado español e outras alianzas imperialistas como a UE e a OTAN, mediante a construcción dunha República galega independente ao servizo do pobo traballador, que é o noso mellor contributivo para o debilitamento do sistema imperialista mundial. Baixo ese prisma é onde se atopa encadrado o internacionalismo e o antiimperialismo no noso país, como parte integrante da loita pola liberación nacional de clase. Sempre coa perspectiva de que non é posíbel voltarmos a un capitalismo premonopolista ou preimperialista (pois o imperialismo non é máis que a fase superior do capitalismo) e que o socialismo-comunismo é a verdadeira alternativa para a salvación da humanidade.♦

Accede, le e difunde os contidos da nosa web:

iscagz.org

isca!

Quen somos | Posicións políticas | Publicacións | Loita ideolóxica | Actualidade | Tenda | Escribenos

INDEPENDENCIA

Con España non temos futuro. Galiza é unha nación sen estados cuños recursos están sendo explotados continuamente. Depende de nós mudar as cousas.

SOCIALISMO

Construamoa a República Galega. Loitaremos por un novo paradigma, camiñaremos cara unha república onde os nosos dereitos non coñezan os impedimentos que o capital impón.

FEMINISMO

Por un novo xeito de nos relacionarmos. Queremos rematar coas opresións por causas do xénero. Queremos unha nova sociedade onde as violencias machistas sexan desterradas.

Podes facerte cos productos da tenda: camisolas, crachás, bolsas, bandeiras...

**pola independencia
e o socialismo**

O CAPITAL OU A VIDA

Vivemos imersas numha das maiores crises cíclicas do capitalismo das últimas décadas. Às numerosas recessions que levamos sofrendo desde o 2008, posteriores ás dos 90, temos que somar o extremo encarecimento da vida com a contínua suba dos preços —em especial dos bens básicos.

Num contexto crítico a nível mundial, o discurso hegemónico do sistema conduz a pensar automaticamente que isto é resultado do conflito entre a Rússia e a Ucrânia ou mesmo da pandemia. Porém, longe dessa realidade, a espiral inflacionária é motivada por um patrón de acumulaçom rentista, extrativista e depredador que parasita a riqueza para a concentrar em poucas mãos. Mais umha vez, a classe oligarca obriga a que a classe obreira paguemos as consequências dum modelo económico injusto com o que centralizam cada vez mais o capital: o conflito existe, nom obstante, é entre classes.

Falar em exclusiva da guerra ou do coronavírus nom explica por completo a situaçom que estamos a viver. O problema nom é atual, vem de longe, e responde a umha série de acumulaçons de acontecimentos desde umha lógica neoliberal. Que produtos básicos aumentem o seu preço exponencialmente (por exemplo, o trigo subiu um 22 % em março de 2022) segue um mecanismo de especulaçom disposto polos grandes acaparadores. Contudo, também queremos assinalar a esperpêntica desviaçom de caudais públicos com a escusa epidemiológica para resgatar multinacionais e bancos privados a base de dinheiro público.

Só podemos explicar o atual contexto de inflaçom pola grande interconexom da economiaglobalepoloefito multiplicador gerado polo aumento dos custos energéticos na cadeia de abastecimento. Desta forma vemos como todos os países estám a ser afetados, nom é um problema isolado. E, por se nom for abondo, a ineficaz gestom monetária dos últimos anos aplicada polos Estados Unidos e a Union Europeia, onde se limitárom a emitir descontroladamente dinheiro e a diminuir as taxas dos juros com o fim de estimular o benefício das grandes empresas, completa um quadro onde a precarizaçom das nossas vidas é protagonista. O modelo económico

capitalista nom é quem de dar soluçons aos problemas que provoca, somos as classes populares quem sofrimos as consequências.

Neste panorama, as moças chegamos até o ponto de termos que luitar por sobreviver. Mentre a vida nom para de se encarecer, as nossas condiçons cada vez som mais precárias. As moças que rematamos a nossa etapa estudantil e entramos no mundo laboral ou as que já levamos uns anos trabalhando só podemos aspirar aos novos modelos de contrataçom: contratos em práticas, trabalhos mediante bolsas ou trabalhos temporais. Deste jeito, e com os preços inassumíveis das vivendas, o simples feito de nos independentizar é um sonho nom realizável para a maioria. A inestabi-

«A classe oligarca obriga a que a classe obreira paguemos as consequências dum modelo económico injusto com o que centralizam cada vez mais o capital: o conflito existe, nom obstante, é entre classes.»

lidade laboral e a falta de oportunidades som absolutas.

É imprescindível que a mocidade estejamos organizadas para combater um sistema que nos obriga a viver na precariedade. A única via para acadarmos umha realidade justa é através da luta organizada nas ruas, nos centros de trabalho e nos centros de ensino. Temos que arrincar a melhora das nossas vidas dum sistema que nos quer alienadas, já que o capital nom vai ceder nada sem tensom na rua.

E pola irreformabilidade do Estado espanhol, é crucial que este combate entre classes o deamos com a construçom da República galega no horizonte estratégico. A independênciia será o primeiro passo para erguermos um sistema no que eliminemos todas as opressons. Porém, depois de sermos independentes também teremos que tomar a lógica do capital fora da Uniom Europeia. Só sob um sistema socialista poderemos acadar a verdadeira soberania, com a classe obreira no poder e planificando a melhora das nossas vidas. •

Marcel Vivet. Fotografía de Sergi Alcàzar

En Catalunya, o referéndum de 2017 foi un momento de mobilización popular masiva, que trasladou a cuestión política ás rúas. Mais tamén a brutalidade policial. Un ano despois, a organización policial Jusapol regresaba a Barcelona a reivindicar a violencia coa que reprimiran o referéndum. Como resposta, a convocatoria do Holi Festival, unha mobilización antifascista festiva masivamente máis numerosa que a convocatoria policial. Pero, como xa vén sendo habitual, os Mossos d'Esquadra provocaron a violencia, cargando contra as manifestantes. Entre elas, Marcel Vivet. Case catro meses despois, sería detido, acusado dos delitos de lesións leves, atentado contra a autoridade e desordes públicas. Falamos co compañoiro de La Forja sobre a represión exercida polo Estado español, a complicidade da Generalitat, e a estratexia política a seguir.

P: Que lectura sacas da actuación da Generalitat no teu proceso xudicial?

La gent s'indigna molt perquè la Generalitat, per una banda, es fa dir in-

ENTREVISTA A MARCEL VIVET, MILITANTE DE LA FORJA

dependentista, però de l'altra banda actua com a acusació particular contra els activistes. I això és una cosa que no passa ni al País Basc, ni enllloc més de l'Estat. Però jo el que trobo més important del paper de la Generalitat és que es deixen de banda els interessos dels sindicats policiais. Que a Catalunya, com a tot arreu, són d'extrema dreta i espanyolistes, perquè al final són un cos que es dedica a defensar les elits. Així doncs, crec que el més indignant és la passivitat de la Generalitat davant d'aquest sindicats.

P: Respecto da lexitimación, poderíamos falar dunha volta institucional ao autonomismo e ao seu papel de xestor da orde española?

Crec que és una mostra de la misèria política que es viu ara mateix a Catalunya, perquè després del 2017, la repressió espanyola aconsegueix gairebé totalment els seus objectius amb els líders polítics. No amb els activistes, perquè sobre tot els de l'esquerra independentista ja coneixíem la repressió des de feia molt i seguim allà. Però és ridícul el que ha passat amb la repressió i els líders políticos. Primer, es fragmenten estratègicamente; després, es venten per salvar-se individualment; i, finalment, deixen de parlar del seu objectiu polític per parlar només de que estan a presó. Això és el fracàs d'un movement político, o el fracàs d'un lideratge.

P: O 1-O, como momento irreversible no proceso cara á independencia, marca tamén un antes e un despois na represión en Catalunya?

A nivell tècnic, el que va marcar la forma de repressió a Catalunya i a la resta del Estat van ser més les vagues generals del 2011 i 2012 i les posteriors reformes de les lleis de seguretat ciutadana. El que va canviar a partir del 2017 crec que van a ser les formes de mobilització. Per una banda, el poble deixa de rebre el suport dels líders, que passen a centrar el seu discurs només en el fet d'estar a la presó. Clar que els volem treure de presó, però la política no s'hauria de basar només en això. I el poble també s'adona que si no el defensa ningú, s'ha de defensar a si mateix. A més, l'aplicació de l'article 155 fa que també canviï institucionalment el suport a les mobilitzacions. I en algunes, que pretenen ser festives, ens trobem amb una repressió brutal de l'Estat. I així arribem al 2019: quan els presos polítics reben les sentencies de presó, les mobilitzacions passen a un altre nivell. Ja no anem a aixecar les mans, sinó que sortim massivament a defensar-nos i a sostenir la mobilització als carrers durant varies setmanes. I si ve la policia, els hi plantem cara. Sigui a cop de pedra, a cop de barricada, o com sigui.

P: Esa resposta represiva, pensas que responde a unha estratexia de desmobilización paulatina?

Efectivament. I no només diria que hi ha una estratègia de desmobilització a base de por i de violència per part del Estat espanyol, sinó que amb la repressió també proven d'aconseguir la divisió del moviment. Entre els dos partits independentistes principals, cada setmana hi ha baralles per

qualsevol qüestió. I aquesta divisió d'estratègies ha afectat molt a tothom. En el moviment de base, crec que la repressió ha aconseguit que hi hagi una solidaritat molt transversal i que responguem bastant units a tot. Però és veritat que, després de la desfeta del moviment, la mobilització, és molt menys organitzada. Aquí la repressió aconsegueix que les organitzacions s'afebleixin i el 2019 sortim al carrer amb molta força, però sense una organització que digui quina és la estratègia que hi ha al darrere. La repressió espanyola ha aconseguit el seus objectius, i això és una cosa que hem de tenir em compte ara que estem en una altra fase, en que penso que el que toca es tornar a construir un altre cop des d'abaix i l'aprenentatge del passat.

P: Malia ese cinismo da Generalitat, crees que o ter logrado incidir na opinión pública podería actuar como catalizador dun novo proceso de acumulación de forzas ao proxecto independentista?

Al final, l'important és fer créixer la consciència popular. Treure un aprenentatge col·lectiu i que no s'oblidi. Ara mateix no podem estar esperant fer la revolució un altre cop, però pensem en altres exemples històrics. Salvant molt les distàncies, el 1917 a Rússia no va existir sense un 1905 previ, amb una revolució fracassada que havia rebut repressió extrema i molt violenta de part de l'Imperi rus. No va ser fins dotze anys després que aconseguiren una mobilització prou fortament per a fer caure el règim. Dotze anys tampoc es tant a nivell històric i, al final, potser ho aconseguirem, encara que ja ens haguem fet una mica grans. •

Podes ler a entrevista completa na nosa páxina web: iscagz.org

A MULLER E O IMPERIALISMO

Desde un punto de vista historiográfico, as mulleres non fixemos parte (polo menos activa) do suxeito da historia até o século XIX, mais nós levamos formando parte da historia desde sempre. É ridículo pensar que o papel das mulleres na historia non existiu até que algún historiador decidiu falar do tema. As mulleres fixemos e facemos parte activa dos procesos emancipatorios, das guerras, das sociedades desde o comezo das mesmas e é importante entender como o avance de darnos o noso lugar na historia non sempre pasa por ser un elemento liberador, senón que moitas veces responde a intereses do propio sistema. Neste artigo buscamos facer unha microanálise do papel da guerra imperialista e o uso da imaxe das mulleres ao seu servizo e entender cal é o noso papel como feministas revolucionarias para confrontalo.

Para comprender o papel da guerra imperialista, debemos entender que este está liderado polos EUA e que a súa hexemonía está sendo agora cuestionada. Do mesmo xeito, é importante entender que a hexemonía estadounidense vai para alén das cuestións puramente xeopolíticas, económicas, militares... A hexemonía con máis força e alcance dos Estados Unidos, e a más perigosa, é a hexemonía ideolóxico-cultural.

Entendemos a hexemonía ideolóxico-cultural tal e como o propio Marx a definiu: como a dominación da sociedade (culturalmente diversa) pola clase dominante, cuxa cosmovisión se converte na norma cultural aceptada e na ideoloxía dominante, válida e universal. O concepto de hexemonía ideolóxico-cultural é chave para entender a guerra imperialista e o uso da propaganda. Debemos comprender que a guerra de propaganda que existiu na chamada Guerra Fría foi o elemento chave para o afianzamento do capitalismo como sistema global; a propaganda serviu para establecer unha hexemonía cultural en favor das potencias capitalistas mentres desacreditaba e illaba os países socialistas.

Para profundizar no concreto de como a hexemonía ideolóxico-cultural e a propaganda serviron e serven (en moitos casos) ao imperialismo para seguir mantendo o capitalismo, debemos analizar primeiro o papel e a imaxe das mulleres nas guerras, tanto na actualidade como nas dos séculos XIX e XX.

As mulleres non só somos as que máis sufrimos as consecuencias directas e indirectas das guerras, tamén ocupamos diferentes roles nas mesmas. O papel das mulleres na guerra e na propaganda de guerra conecta co papel e co estereotipo que domina nunha sociedade. Os valores asociados ao xénero feminino cumplen

Imaxe de Tetra Images

As guerras dos séculos XIX e XX distan da guerra imperialista actual. Na guerra imperialista os conflitos preséntanse como algo fragmentado ou illado, mais na realidade fan parte dunha Guerra Global polos recursos, polos mercados, polo dominio e pola hexemonía mundial.

unha función chave na reprodución dos valores hexemónicos que sosteñen o capitalismo.

O fin da guerra imperialista é a integración de todos os países na lóxica de acumulación capitalista, e nesta nova fase acumúlanse todas as prácticas de guerra previas mais coa integración da propaganda. Para analizar no concreto o potencial da propaganda con imaxes de mulleres debemos retroceder até os anos 80 e 90, onde a febleza dos proxectos socialistas decantou a balanza global cara o capitalismo. Coa desaparición das resistencias socialistas, a maior resistencia ao capitalismo veu da man dos movementos sociais, principalmente do feminismo, que se presenta como a ideoloxía máis forte para facer resistencia fronte ao sistema capitalista.

Neste punto, o sistema acurralado polas novas formas de presión tiña que encamiñar estas para neutralizar o seu potencial transformador. É por isto que o sistema comezou o lavado de cara do feminismo dándolle protagonismo nos seus medios de comunicación, como se pulou e se pula desde o propio sistema pola fragmentación perpetua do movemento feminista e pola desaparición do feminismo de clase, revolucionario ou socialista.

É fundamental o papel que tomou o capitalismo dentro do movemento feminista, mercantilizando as consignas e diluíndo as reclamacións que non tiñan cabida nel, mais o purplewashing do capitalismo non rematou aí nin moito menos. Descubriuse unha nova forma de intervención imperialista, a que bebia da preocupación de estados occidentais, con intereses xeopolíticos claros, interesados polos dereitos das mulleres en territorios con posicións estratégicas. De sermos as vítimas das guerras pasamos a ser seres de luz que comandaban todas as “revolucións” que precisaban das nosas caras e facer de elemento mobilizador

aos intereses do imperialismo. De sermos parte do problema de oposición ao réxime capitalista a sermos a solución para as súas inxerencias.

«O sistema comezou o lavado de cara do feminismo, pulando desde o propio sistema pola fragmentación perpetua do movemento feminista e pola desaparición do feminismo de clase, revolucionario ou socialista.»

Para analizar o uso da imaxe das mulleres como elemento ao servizo do imperialismo debemos establecer varias categorías: a muller ao servizo dun feminismo “redireccionado”, a muller como cara visíbel das novas guerras e as mulleres romantizadas como vítimas, que pasan a un último plano.

Na primeira categoría, e tendo en conta o papel do imperialismo e a súa aspiración mundial, acontecen varias situacións. Nalgúns casos visibilízanse loitas (a priori) emancipatorias en territorios que non responden a lóxicas capitalistas. Un claro exemplo destas son Cuba e Venezuela coas Damas de Blanco (símbolos de paz represaliados polos terribles réximes), mais tamén en Nicaragua. Igual que se visibilizan estas resistencias “feministas”, invisibilízanse as dos países aliados. Por exemplo, é o caso de Arabia Saudita ou de Honduras, mentres que se silencia a loita das palestinas ou se enaltece o avance de dereitos LGBT no estado sionista de Israel.

Na segunda categoría, asóciase directamente a imaxe da muller como símbolo de igualdade e avance social; avance no militar con mulleres comandando as misións “de paz” e as inxerencias noutros Estados; avance no político con mulleres liderando grandes

ONG ou presidindo Gobernos (Kamala Harris ou Michelle Obama), mais tamén conflitos que se queren promover desde Occidente (como foi o caso recente das guerrilleiras ucranianas, collendo simplemente modelos para lavar a cara do exército neonazi). Nesta categoría tamén estarían encadradas as primaveras árabes, que serviron de cortina de fume feminista para a intervención imperialista. A problemática de visibilizar mulleres neste sentido é que se permite branquear todos os intereses que hai por detrás. Isto é, non importa o trasfondo político dun conflito ou dunha “revolta” se as mulleres fan parte dela. Se as mulleres están presentes, entón dito conflito está xustificado porque as mulleres son seres de luz e nunca servirían aos intereses equivocados.

Por último, a romantización da resistencia feminina (e/ou feminista). O uso destas é, en moitos casos, por simple romantización da imaxe da muller en países vistos desde Occidente como “subdesenvolvidos”. Nesta categoría inclúense os territorios en que o imperialismo non ten interese de actuación (ben porque xa se actuou ou ben porque os intereses do imperialismo xa están cubertos sen intervención) e as loitas das mulleres vense tan só como unha resistencia perpetua ante gobernos ou Estados que non poden mudar. Un claro exemplo

son os campamentos de mulleres saharauis. Neste caso non se pon o foco en cal foi o papel do Estado español ou de Marrocos, simplemente observamos desde Occidente a resistencia das mulleres loitando polo seu territorio; non falamos do conflito, tapámolo con fume imperialista e pechamos os ollos. Tamén poderíamos falar aquí das mulleres palestinas, cuxo foco só se centra na Nakba nos medios occidentais: centos de mulleres con chaves de casas nun territorio ocupado, unha imaxe tenra e romántica que lava a cara do imperialismo, unha imaxe dunha loita romántica per se, praticamente utópica, sen ningún risco de contradición para o capitalismo.

Como conclusión, desta pequena análise achamos imprescindíbel entender que hai que analizar os conflitos coma un todo, que o feminismo non pode ser só un apéndice sectorial da nosa análise, mais tamén que temos a obriga de poñer especial atención ao papel que pode xogar o branqueamento do feminismo nos relatos que se venden en Occidente. É por isto que debemos comprometernos, como feministas revolucionarias, co antiimperialismo e o internacionalismo, porque temos un potencial transformador infinito que concluirá coa queda do capitalismo e a creación dun futuro socialista e comunista para todas. •

A URGÊNCIA E A NECESSIDADE

«O urgente geralmente atenta contra o necessário» é umha cita atribuída a Mao Tsé-Tung. Também, num dos quadrinhos de Quino, podemos ler Mafalda dizendo “Como sempre: o urgente nom deixa tempo para o importante”. A diferentes planos, esta pode ser umha máxima que articule as decisões vitais dum indivíduo ou toda a estratégia política dum movimento.

O caminho socialista deve ser umha travessia até o necessário, o comunismo, atendendo, no entanto, as urgências (mas só aquelas importantes: as que afectam ou afectarán grupos sociais denostados ou despossuídos, embora nom nos approximem imediatamente ao nosso objectivo final; e aquelas que, ainda que socialmente nom sejam percebidas assim, cimentem um chanço mais nesse caminho cujo fim merecemos). Este foco nom é partilhado portadas as comunistas: há quem se relaciona com as estruturas do sistema como um meio para avançar na acumulação de forças que possibilite umha virtual mudança radical e quem desbota esta actuação por nom servir as ferramentas do amo para desmontar a casa do amo. O despreço pola escolha alheia é conhecido: podes ser reformista ou esquerdista; estar assimilada polo réxime ou ser irrelevante politicamente; ter desviações pós-modernas ou ser um simples economicista.

Umha concreção desta “cruzada”, protagonizada por sectores que estão genuinamente preocupados polo momento de fraqueza do movimento operário no nosso contexto e outros colectivos objectivamente empobrecidos e denostados, é a ideia, com certeza mais espalhada em foros virtuais do que na vida diária das organizações, de que atender certas questões que nom tenhem umha relação directa com a luta económica é desviar-nos induvitavel-

mente do caminho até um horizonte sem desigualdades. E estes camaradas nom serán igual de taxativos noutros casos em que priorizemos (também, porque nom é excluente) as lutas concretas que efectivamente tiram tempo e energias a outras actividades que podem ver como mais importantes, porque nom necessariamente terán a apertura dum CIM numha vila qualquer da Galiza como algo contrário à nossa luta troncal (ou, polo menos, nom como incompatível) mas sim o farán com, por exemplo, o debate arredor da chamada Lei Trans. Cada quem situa, nesse táboa em que um eixo vai da urgência à importânciа e o outro em função da prioridade, as suas teimas, mas é irresponsável que as comunistas aproveitemos esta lógica organização temporal para permear as nossas fobias e incompreensões, mais fruto da ignorância e do nom querer entender o mundo na sua complexidade que da razom.

As urgências tomam forma segundo o lugar, o tempo e a ligação com o fundo, e é por isso que nom podemos ser apenas comunistas, por muito que isso signifique participar em circuitos reformistas, locais ou que nom impliquem contribuir directamente com o derrocamento do capitalismo a nível global. No nosso contexto, a protecção dos direitos linguísticos (que pode ser visto como um capricho nacionalista para outras), dos direitos laborais das trabalhadoras que acodem à CIG (que pode ser criticada polo seu papel por definição reformista, como qualquer outro movimento que surja para paliar os efeitos do capital sobre os colectivos e as pessoas) ou a oposição à instalação do enésimo parque eólico no nosso território (quando o que queremos é umha economia planificada para os poderes privados nom depredar o meio) é à vez umha urgência e umha necessidade.

Se combinamos a defesa de questons concretas, participando ademais daqueles espaços mais permeáveis a entender que a proposta que apresentamos as comunistas é a melhor para garantir a sobrevivência e bem-estar das pessoas e das cousas de que se importam, com a luta estratégica pola extinçom da ordem actual das cousas, nom estaremos fazendo nengumha renúncia. É obvio que o comunismo necessita da massificaçom, da popularizaçom, atraindo polo seu potencial e a sua proposta (e nom pola sua estética ou polas suas consignas vazias), mas erramos se pensamos que o que nos distancia desse vigor ou desse porvir que anelamos é a nossa participaçom em espaços através dos quais se negociam determinadas melhoras, a nossa implicaçom com questons que efectivamente significam gestionar o mesmo sistema que detestamos ou envolver-nos com debates que nom fôrom contemplados polos teóricos fundadores do nosso movimento político há mais de 150 anos.

As comunistas devemos estar ali onde existem pessoas com preoccupações sociais e políticas para estimulá-las a ultrapassar a superficialidade que caracteriza a política institucional, para fazer saber que detrás da escolha de um ou outro governante existem questons mais importantes sobre as que intervir.

E devemos ser exigentes connosco e com o nosso movimento, procurar termos também programa para os assuntos de urgênciia, desterrar comportamentos que impedem que parte da diversidade da classe operária se envolva na militância revolucionária. Compreender bem o mundo que temos para chegar melhor ao que queremos ter, evitar a fossilizaçom ideológica e pragmática, sermos responsáveis com os temas em que a moitxs nos vai a vida.

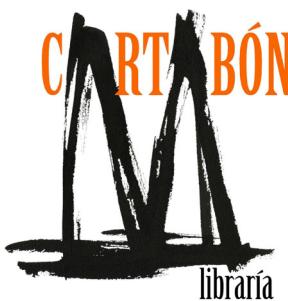
O risco de sermos socialistas num mundo capitalista, condenadas a enredar com as misérias inerentes a este sistema socioeconómico, é enfrentar a elevada frustraçom de nom avançarmos numha mudança de paradigma. Mas isto nom nos pode servir para impugnar as lutas que procuram melhoras imediatas para boa parte da povoação nem para desistir de trabalhar porque estas tenham umha repercusom directa numha luta mais ampla, que é a de construçom dum novo mundo sem hierarquias sociais. Em todo caso, esse fracasso relativo, se o imediatismo nos fai lê-lo assim, deverá retar-nos a avaliar e colocar novas orientações e tácticas para que dependa de nós, e nom de azares externos, a consecuçom dos nossos objectivos estratégicos. Podemos fazer que o urgente favoreça o necessário. •

Imaxe do Front des Artistes Plasticiens (1968). Bibliothèque nationale de France

ISCA! RECOMENDA

VIDE, VIDE!
ESPAZO ENOCULTURAL

Somos unha escola de cadros que intervimos organizadamente desde coordenadas comunistas e independentistas no seo do movemento xuvenil galego, promovendo o fortalecemento da súa capacidade de confrontación, organización e loita, nun contexto de brutal ofensiva das clases dominantes contra a mocidade traballadora e de extracción popular.

Defendemos a unidade de acción no seo do soberanismo xuvenil e intervimos en Galiza Nova, como a súa principal expresión de masas, pulando por que sexa unha ferramenta democrática, coherentemente feminista, que confronte abertamente coa ideoloxía dominante, ligando o concreto co estratéxico, desde unha axenda propia e non subordinada aos ritmos electorais e institucionais.

Partillamos espazo político co Movemento Arredista, a nosa organización estratégica de referencia, que actúa en coordenadas independentistas e revolucionarias nas principais expresións de masas do soberanismo galego, como a CIG e o BNG, así como noutrós movementos sociais do tecido nacional-popular galego, desde unha perspectiva integral, erguendo un rumbo certo na loita pola República galega.

Prendamos a chama no camiño dunha Galiza independente e socialista. A organización é a nosa mellor arma!

iscagz

iscamocidade

iscagz

Isca mocidade

isca!

www
info@ **iscagz.org**